

Arrest

nr. 43 663 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2009 dient verzoekster die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, in België bij de gemeente Zaventem een schriftelijke aanvraag in in het kader van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2009 biedt verzoekster zich persoonlijk aan voor een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 13 november 2009 een gelegaliseerde geboorteakte voor te leggen.

Op 18 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01/10/2009 door E.-A., C., geboren te K., op 26.05.1986 en van Congolese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :

De verwantschap werd niet afdoende bewezen : betrokkene legt enkel een niet gelegaliseerde geboorteakte voor. De echtheid van dit document en bijgevolg de verwantschap kunnen op die manier niet nagegaan worden.

Betrokkene bewijst onvoldoende dat zij ten laste is van het gevestigde familielid. Volgende documenten werden niet of onvoldoende voorgelegd :

- *Inkomen van het gevestigde familielid : er werd één loonfiche voorgelegd die dateert van februari 2009 en één loonfiche die dateert van december 2008. Dit vormt geen bewijs voor het momentele inkomen van de referentiepersoon. De verklaring op eer die bijgevoegd werd door de referentiepersoon kan niet aanvaard worden aangezien verklaringen op eer niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *Er werd geen attest van onvermogen in het land van oorsprong voorgelegd.*
- *Er werd geen attest voorgelegd dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW.*

(...)”

Op 23 februari 2010 deelt de advocaat van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster en haar vader bereid zijn een DNA-analyse te ondergaan.

Op 24 februari 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeksters advocaat mee dat, indien de resultaten van deze test positief zijn, verzoekster een nieuwe aanvraag mag indienen op basis van dit nieuwe element.

2. Over de rechtspleging

In de repliekmemoire vraagt verzoekster om het beroep “voorlopig op te schorten” omdat dit zonder voorwerp zou kunnen worden na het resultaat van het DNA-onderzoek.

Uit informatie verschaft door de advocaat van verzoekster ter terechtzitting van 11 mei 2010 blijkt dat nog geen resultaat van deze test bekend is. Verwerende partij beaamt dit ter zitting. Uit het schrijven van verwerende partij van 24 februari 2010 blijkt bovendien dat, in het geval van een positief resultaat, een *nieuwe* aanvraag kan worden ingediend.

Er wordt verwezen naar artikel 39/76, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de geadiëerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken een beslissing neemt binnen drie maanden na de ontvangst van het beroep. Het betreft een ordetermijn die niettemin voortvloeit uit de uitdrukkelijke wil van de wetgever om iedere achterstand in de behandeling van de beroepen te voorkomen. Op het verzoek het resultaat van het DNA-onderzoek af te wachten, wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981), van de beginselen van behoorlijk bestuur en voorzichtigheid volgens hetwelk het bestuur moet overgaan tot een grondig onderzoek van alle omstandigheden van de zaak, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991).

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat ten onrechte wordt gesteld dat haar geboorteakte niet gelegaliseerd is. Verzoekster stelt dat zij eind december 2009 een geboorteakte heeft voorgelegd aan het gemeentebestuur die gelegaliseerd is door de Belgische ambassade in Congo. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de gemeente dit document niet heeft overgemaakt aan verwerende partij. Verzoekster kan niets ten kwade geduid worden, nu in de bijlage 19ter uitdrukkelijk was vermeld dat zij de gevraagde documenten diende voor te leggen aan de gemeente. Ook verwerende partij kan zich niet beroepen op het feit dat dit stuk haar niet werd bezorgd door de gemeente omdat de gemeente in het kader van deze procedure handelt als een gedecentraliseerde dienst van verwerende partij.

Verwerende partij heeft de materiële motiveringsplicht geschonden en heeft zich niet gesteund op de gegevens van het dossier door geen rekening te houden met de gelegaliseerde geboorteakte die verzoekster heeft ingediend bij de gemeente vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

In een tweede onderdeel van het eerste middel zet verzoekster uiteen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verduidelijken welke documenten moeten worden voorgelegd om een verwantschapsband aan te tonen of de band tussen de vreemdeling en de burger van de Unie. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster als dochter van haar vader genoemd werd in het kader van de visumaanvraag in 2006 van haar moeder en haar vier broers en zussen. Ze wordt er ook genoemd als zus van de vier kinderen van de vader waarvan het vaderschap zal worden aangetoond door genetische analyse. Deze elementen, samen met de geboorteakte, vormen een geheel van elementen die het bewijs inhouden dat er een verwantschapsband bestaat tussen verzoekster en haar vader. Hier anders over oordelen houdt een schending in van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en van de materiële motiveringsplicht.

Alleszins is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd omdat zij niet aanduidt waarom het bestaan van de resultaten van het genetisch onderzoek uitgevoerd in 2006 van personen die steeds als verzoeksters broers en zussen werden beschouwd, en die volgens deze resultaten verzoeksters vader als vader hebben, geen element uitmaakt waarmee rekening moest worden gehouden op het moment waarop werd nagegaan of er een verwantschapsband is tussen verzoekster en haar vader.

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster als bijlage bij haar aanvraag een uittreksel d.d. 5 maart 2009 uit de geboorteakte heeft ingediend. Dit document werd evenwel niet gelegaliseerd door de Belgische ambassade van Congo. Verzoekster slaagt er niet in het tegendeel te bewijzen. Van de bewering dat verzoekster later een gelegaliseerd document zou hebben bijgebracht en dat de gemeente in gebreke is gebleven om dit door te sturen, liggen geen bewijzen voor, het blijft bij loze beweringen.

Verwerende partij zet uiteen dat de bewijzen die verzoekster zou hebben aangebracht van verwantschap met haar vader in het licht van huidige procedure niet relevant zijn. Verzoekster moet haar aanvraag immers staven met alle documenten die relevant zijn om haar aanvraag te kunnen beoordelen. Bij haar aanvraag werden geen bewijzen gevoegd die de verwantschap met haar vader bewijzen. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Indien er documenten zijn die deze verwantschap bewijzen, had zij deze moeten voorleggen bij haar aanvraag. Indien verzoekster dit niet doet kunnen deze documenten niet in rekening worden gebracht bij het nemen van de beslissing. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd zowel in feite als in rechte.

Verwerende partij meent dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan gezien verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Inzake de materiële motiveringsplicht zet verwerende partij uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

3.1.3. In de repliekmemoire verwijst verzoekster naar het verzoekschrift en voegt toe dat *“ze recentelijk de toelating heeft gekregen van de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot DNA-onderzoeken teneinde de gezinsband aan te tonen met haar vader”*.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de verwantschap werd niet voldoende bewezen omdat verzoekster enkel een niet gelegaliseerde geboorteakte voorlegt, de echtheid van het document en de verwantschap kunnen niet worden nagegaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij geen gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd. Verzoekster stelt dat zij eind december 2009 een gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd bij de gemeente en ze voegt deze bij het verzoekschrift.

Uit het dossier blijkt dat verzoekster op 4 mei 2009 aan de gemeente een kopie van een geboorteakte heeft voorgelegd die niet gelegaliseerd was door de Belgische ambassade te Kinshasa. Op 1 oktober 2009 werd aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd en hierin werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden een geboorteakte met legalisatie van de Belgische ambassade van Congo voor te leggen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster dit gedaan heeft. Verzoekster beweert in het verzoekschrift van wel maar zij voert hiervoor geen begin van bewijs aan zoals een bewijs van aangetekende zending of een ontvangstbewijs van neerlegging. Uit de stukken van het dossier blijkt dus niet dat verzoekster ooit een gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd.

De omstandigheid dat verzoekster voor het eerst bij huidig verzoekschrift een gelegaliseerde geboorteakte voorlegt (legalisatie door de Belgische consul van de handtekening van de Congolese notaris die de handtekening van de opsteller van de geboorteakte legaliseert) doet hieraan geen afbreuk. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikt om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Het argument van verzoekster dat het haar niet kan worden aangerekend dat de gemeente dit stuk niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft doorgestuurd gaat niet op, nu verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij een gelegaliseerde geboorteakte bij de gemeente heeft ingediend.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster enkel een niet gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd, vindt bijgevolg steun in de stukken van het dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding tot deze conclusie gekomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat noch de Vreemdelingenwet noch het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verduidelijken welke documenten moeten worden voorgelegd om de

verwantschap of de band van de aanvrager met de burger van de Unie aan te tonen. Verzoekster verwijst naar het visumdossier van haar moeder daterend van 2006 waarin verzoekster vermeld wordt als dochter van haar vader en als zus van de vier kinderen van deze vader. Verzoekster voegt hieraan toe dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat geen rekening wordt gehouden met de resultaten van de genetische testen afgenomen van haar broers en zussen in dit visumdossier.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, als bloedverwant in neergaande lijn die ten laste is van de burger van de Unie.

Op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Artikel 52, § 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 schrijft voor dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44 de verblijfskaart kan aanvragen. Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Hieruit volgt dat verzoekster het bewijs moet voorleggen van bloedverwantschap met haar Belgische vader en dat zij hiertoe in de eerste plaats officiële documenten dient voor te leggen overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of een authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse staat die de belangen van België in die staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Verzoekster dient dus een geboorteakte voor te leggen die gelegaliseerd is en kan niet voorhouden dat dit nergens bepaald wordt in de Vreemdelingenwet of in het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. In artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet echter in hetzelfde artikel 44 dat, indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloedverwantschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, de staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster enig ander bewijs in verband met haar verwantschap met haar vader had voorgelegd bij haar aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt dus in overeenstemming met de geldende wettelijke bepalingen overwogen dat verzoekster enkel een niet gelegaliseerde geboorteakte voorlegt, dat de echtheid van het document en de verwantschap op die manier niet kunnen worden nagegaan, dat de verwantschap niet afdoende werd bewezen en dat verzoekster dus niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dit motief steunt op de stukken van het dossier en getuigt niet van kennelijke onredelijkheid.

Waar verzoekster verwijst naar het visumdossier van haar moeder van in 2006, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt opgemerkt dat dit dossier niet verzoekster zelf betreft en verzoekster hier niet naar heeft verwezen naar aanleiding van haar aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart en in dit verband geen stukken heeft voorgelegd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikt om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Nu verzoekster het visumdossier van haar moeder niet heeft voorgelegd, kon hiermee geen rekening gehouden en hoefde hierover niet te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster zou menen dat verwerende partij uit eigen beweging elementen had moeten gaan opzoeken in dit dossier die eventueel betrekking hebben op verzoekster, om zo haar verwantschapsband na te gaan, stelt de Raad vast dat het aan verzoekster zelf toekomt om de bewijzen voor te leggen van hetgeen zij beweert. De bewijslast van het aantonen van de verwantschapsband met de referentiepersoon, komt aan de aanvrager zelf toe. Als verzoekster meende dat verwerende partij reeds op de hoogte zou zijn van bepaalde elementen van haar dossier, dan had zij verwerende partij hier minstens op moeten wijzen bij haar aanvraag en vermelden om welke elementen het ging. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster dit heeft gedaan. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat in de bestreden beslissing moest worden gemotiveerd inzake het visumdossier van verzoeksters moeder.

Daarenboven blijkt uit de bewoordingen van het middel dat verzoekster meent dat de medische onderzoeken die aantonen dat vier welbepaalde personen inderdaad kinderen zijn van de man die verzoekster als haar vader vermeldt, volstaan om aan te tonen dat zij zus is van deze personen en dochter van deze man. Deze redenering kan niet worden aangenomen omdat de medische onderzoeken slechts betrekking hebben op andere personen. Verzoekster toont niet aan dat er medische testen zijn die betrekking hebben op haarzelf en die aantonen dat zij verwant is met deze vier personen of met deze man.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 40*bis*, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Waar verzoekster in het opschrift van het eerste middel nog verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat voorschrijft dat er een concreet en ernstig onderzoek moet gebeuren naar de omstandigheden van de zaak en hiermee de schending van de zorgvuldigheidsplicht zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40*bis*, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1980, van de richtlijn 73/148 van de Raad zoals geïnterpreteerd door het arrest van het Europees Hof van Justitie van 9 januari 2007 in de zaak C-1/05, van de beginselen van behoorlijk bestuur en voorzichtigheid volgens hetwelk het bestuur moet overgaan tot een grondig onderzoek van alle omstandigheden van de zaak, van de

materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing weigert het vestigingsrecht aan verzoekster met als motief dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar vader.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat, wanneer verwerende partij meende dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren, zij verzoekster hiervan had moeten verwittigen via de gemeente. Zelfs al kan van verwerende partij niet worden verwacht dat zij in dialoog treedt met de bestuurde in het kader van de behandeling van een dossier, dan nog is het niet toelaatbaar dat verwerende partij zich niet de moeite heeft getroost om contact op te nemen met verzoekster via de gemeente om haar hiervan te verwittigen. Verwerende partij is gebonden door de beginselen van behoorlijk bestuur. De wettelijke termijn van vijf maanden waarover verwerende partij beschikt om de gegrondheid van de aanvraag te onderzoeken is voldoende lang om contact op te nemen met verzoekster.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op bepaalde documenten die niet of niet voldoende werden voorgelegd om aan te tonen dat verzoekster ten laste is van haar vader, zonder dat haar gevraagd werd de in de bestreden beslissing opgesomde documenten voor te leggen, heeft verwerende partij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden dat bepaalt dat de overheid een grondig onderzoek moet doen en dat zij alle noodzakelijke inlichtingen moet verzamelen die nodig zijn voor het nemen van de beslissing.

In een tweede onderdeel van het tweede middel zet verzoekster uiteen dat artikel 40*bis*, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een verblijfsrecht wordt toegestaan aan de descendent van een burger van de Unie die te zijnen laste is. Het Europees Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-1/05 van 9 januari 2007 in punten 37 en 43 bepaald dat, om te bepalen of de ascendenten van de partner van een Europese Unieburger te zijnen laste zijn, de ontvangende lidstaat moet appreciëren of deze ascendenten niet in staat zijn om te voorzien in hun eigen behoeften, rekening houdend met hun economische en sociale toestand. De noodzaak van een materiële ondersteuning moet bestaan in het land van oorsprong of van afkomst van deze ascendenten op het moment waarop ze vragen zich bij de Europese Unieburger te voegen. Het bewijs van de noodzaak van de materiële ondersteuning kan geschieden door elk ter zake dienend middel.

Om *in casu* aan te tonen dat verzoekster wel degelijk ten laste was van haar vader heeft verzoekster verscheidene loonfiches van haar ouders voorgelegd, een verbintenis tot tenlasteneming vanwege haar vader en bewijzen van geldverzendingen door haar vader naar verzoekster in de loop van de jaren 2007 – 2008. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt waarom dit geheel aan documenten geen voldoende aanwijzing kon zijn van het feit dat verzoekster ten laste is van haar Belgische moeder op het moment van het indienen van de aanvraag. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het aan verzoekster toekomt om haar aanvraag van de verblijfskaart met de nodige bewijzen en stavingstukken te onderbouwen. De bewijslast van wat zij beweert, ligt immers bij haarzelf. Verzoekster legt twee loonfiches van haar vermeende vader voor, één van februari 2009 en een ander betreffende december 2008. Deze documenten zeggen niets over het huidige inkomen van de vermeende vader, zoals opgemerkt in de bestreden beslissing.

Verwerende partij vervolgt dat verzoekster niet duidelijk maakt met welke door haar aangeleverde gegevens ten onrechte geen rekening werd gehouden en welke documenten dan wel een zicht kunnen geven op de huidige inkomenssituatie van haar vermeende vader. Verzoekster bekritiseert de beslissing door het gebrek aan communicatie te hekelen tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeente Zaventem, maar is zelf in gebreke gebleven om de nodige bewijzen en documenten aan te brengen die haar beweringen staven. De aangeleverde informatie was in voorliggend geval te summier en laat niet toe om te besluiten dat verzoekster ten laste is van haar vermeende vader. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat zij geen attest van onvermogen in het land van herkomst heeft voorgelegd en ook niet dat zij niet ten laste is van het OCMW. Dit onderdeel van de beslissing staat dan ook niet ter discussie. Uit niets blijkt dat verzoekster aantoonde dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn.

3.2.3. In de repliekmemoërie verwijst verzoekster naar het verzoekschrift en voegt toe dat *“ze recentelijk de toelating heeft gekregen van de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot DNA-onderzoeken teneinde de gezinsband aan te tonen met haar vader”*.

3.2.4. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, als bloedverwant in neergaande lijn die ten laste is van de burger van de Unie. Op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Artikel 52, § 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 schrijft voor dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44 de verblijfskaart kan aanvragen.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat in de bestreden beslissing in alle redelijkheid werd vastgesteld dat verzoekster haar verwantschapsband met de referentiepersoon niet heeft aangetoond. Aangezien deze verwantschapsband van doorslaggevend belang is om de verblijfskaart te kunnen aanvragen, volstaat de vaststelling dat deze niet is aangetoond als motief van de bestreden beslissing. Het motief inzake het ten laste zijn, kan worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (RvS 19 oktober 2001, nr. 99 925; RvS 21 december 2001, nr. 102 305; RvS 9 september 2005, nr. 148 715).

In dit verband kan tevens worden verwezen naar de opmerking van verzoekster in de repliekmemoërie waarin zij aangeeft te zullen overgaan tot een DNA-test *“teneinde de gezinsband aan te tonen met haar vader”*.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET